

Θὰ θέλουν γὰ μὲ βλάψουν. Ἐλλὰ δὲν θὰ ξέρει
κανεὶς ἀπ' ὅσους θὰ μὲ πλησιάζουν
ποῦ κεύνται ἢ πληγές μου, τὰ τρωτά μου μέρη,
κάτω ἀπὸ τὰ ψεύδη ποῦ θὰ μὲ σκεπάζουν.—

Ρήματα τῆς καυχίσεως τοῦ Αἰμίλιανου Μονάη.
Ἄραγε νάκαμε ποτὲ τὴν πανοπλία αὐτή ;
Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν τὴν φόρεσε πολὺ.
Ἐἴκοσι ἐπὶ τὰ χρονῶ, στὴν Σικελία πέθανε.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιῶ φιλιὰ.

—Τὸ καράβι πρόβαλε, μόλις ξεχωρίζει
Σ' οὐρανὸ καὶ θάλασσα, γάτο π' ἀρμενίζει !
Μέσα εἶν' ὁ Θανούλης σου ποὺ τὸν καρτεροῦσες
Νᾶρθει ἀπὸ τὴν ξενιτεὶά κι' ὄλο λαχταροῦσες
Πέντε χρόνια τὴ στιγμὴ τὴν εὐτυχισμένη.
Νὰ κ' ἢ πλώρη φάνηκε ὄλη ἀφροντυμένη.—

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιῶ φιλιὰ.

Σ' ἄλλους τόπους μακρυνοὺς ποὺ δὲν τοὺς φωτίζουν
Τ' ἄστρα τοῦ καλοῦ νησιοῦ κι' οὔτε τοὺς στολίζουν
Ἡ λευκὲς του ἀκρογιαλιές, ἐκεῖ πέρα χρόνια
Ἡ Θανούλης δούλευε σ' ἥλιους καὶ σὲ χιόνια,
Μὰ ἡ ψυχὴ του στὸ μικρὸ τὸ νησί φωληάζει
Καὶ ξυπνᾷ μὲ τὴν Ἀννιῶ καὶ μ' αὐτὴ βραδυάζει.

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιά
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιῶ φιλιὰ.

Χῶρες πολλὲς πέρασε σὲ πολλὰ ταξίδια,
Τὴ φτωχὴ κασέλα του γέμισε στολίδια.

Ἦθελε σὰν τὴν χρυσοῦ πούλια νὰ φαινόταν
Ἡ Ἀννιώ του ἓνα πρωτὶ πολυπόθητο ὄταν
Θ' ἄλλαζαν τὰ στέφανα στὴ Φανερωμένη.
«Ἐρχομαι» — τῆς ἔγραψε — «πολυαγαπημένη!»
Μὰ πανώρια μάγισσα, μιᾶς κατάρας γέννα
Τὸ Θανούλη ἀγάπησε πέρα κεῖ σιὰ ξένα
Τὸν ἀγάπησε τρελλὰ — «Μεῖνε — τοῦπε — μεῖνε,
Εἴν' ὁ κόρφος μου φωληὰ τῆς ἀγάπης κι' εἶνε
Τὸ παλάτι μου χριστὸ μόνο μὲ κοράλλια,
Τ' ἄνθια του ποτίζονται μ' ἀργυρᾶ κανάλια».

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιὰ
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιώ φιλιὰ.

— «Μάγισσα, μὲ τρέλλανες· τρέμω, ἀνατριχιάζω,
Μὰ σὰν ὄνειρο γλυκὸ σὲ νησὶ γαλάζο
Βλέπω τὴν Ἀννούλα μου σ' ἓνα βράχο ἐπάνω
Νὰ μὲ καρτεροῦ ἄς τὴν ἴδῶ κι' ὕστερα ἄς πεθάνω!»

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιὰ
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιώ φιλιὰ.

— «Φεύγεις;» — «Ναί» — «Γοργὸ λοιπὸν ἄς σὲ πάει τ' ἀγέρι
Στὴν ἀγαπημένη σου, σιὸ γλυκὸ σου ἀστέρι.
Μ' ἀπ' τὴ βάρκα γιὰ νὰ βγῆς ἔξω ἅμα πηδήσης
Σὰν τὸ κίτρινο φλωρὶ θὲ νὰ κιτρινίσης.
Καὶ σιὸ μῶλο βγαίνοντας σὰν θὰ πᾶς σιμὰ τῆς
Πεθαμμένος θὰ βρεθῆς μέσ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς».

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιὰ
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιώ φιλιὰ.

Τρίζει τώρα ἡ ἄγκυρα. Σ' ἀλαφρὴ βαρκούλα
Βρέθη κι' ἅμα ἀντίκρουσε πέρα τὴν Ἀννούλα.
Καὶ δάκρυα κύλισαν σιὰ χλωμά του χεῖλια
Τὰ κορίτσια ἀνέμιζαν τὰ λευκὰ μαντιῆλια
Μὰ ὅσο ἡ βάρκα προχωρεῖ καὶ σιὸ μῶλο ἀγγίζει
Κιτρινίζει ὁ ἄμοιρος, ὅλο κιτρινίζει.

Τὰ κορίτσια μὲ χαρὲς στὴν ἀκρογιαλιὰ
Χόρευαν καὶ δίνανε στὴν Ἀννιώ φιλιὰ.

ΛΕΩΝ. ΠΑΖΕΛΟΣ